

Mk 9,30-37
Přijmout dítě

1. čtení:

kázání: Mk 9,30-37 ... **"Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho; a až bude zabit, po třech dnech vstane. ... "O čem jste cestou uvažovali?" Ale oni mlčeli, neboť se cestou mezi sebou dohadovali, kdo je největší. ... "Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal."**

Bratři a sestry,

tohle čtení z bible jsem nevybral náhodou. Případá na dnešní neděli už hodně dlouho. A jak jsem vděčný za tuhle prozřetelnost.

Slyšeli jsme vlastně tři věci. Ježíš říká, že to s ním tady na světě špatně dopadne, učedníci se hádají, kdo z nich je největší a Ježíš mluví o děcku. O přijímání dětí. A pozor, cozích dětí. Jak tohle spolu souvisí? Ježíš říká: Lidé mě chytí a zabijí. Učedníci si říkají: A kdo z nás dvanácti by asi tak mohl být úplně nejdůležitější? Ježíš říká: Kdo přijme cizí děcko, přijímá mě. Tak jak tohle spolu souvisí? No nijak. Někdo prostě poskládal nějaký divný věci z Ježíšova života. A ono ne. Ono to spolu tolik souvisí. Vlastně jsou to tři podoby toho, co je normální. Z pohledu lidí a z pohledu Božího. Chcete být normální? Nakonec asi jo. Buďto se cítíme normální, ať už jsme jakkoli divní, nebo to alespoň chceme. Být normální. Zbytečně nevyčnít. Nebýt za blázna. Málo kdo si myslí, že je úplně mimo a ještě to tak chce. Chceme být normální. Patřit mezi ostatní. Ale kdo tu normálnost určuje? Lidé nebo Bůh? My, stvoření, nebo Bůh, stvořitel? Co je normální?

To první. Ježíš mluví o tom, že to s ním tady na světě špatně dopadne. V Bibli to má nadpisek: Druhá předpověď utrpení. Druhá ze tří v tomhle evangeliu. Ještě jednou to Ježíš řekne a ještě jednou to ti učedníci tak strašně nepochopí. Jak to mohl ten Ježíš vědět, že špatně skončí? Že ho zabijou? Dost biblických bádačů Vám s jistotou řekne, že tohle Ježíš doopravdy neřekl. Že to do Bible prostě napsal ten spisovatel, aby ukázal, jak byl Ježíš vševědoucí a abychom z toho asi padli na zadek. Hmmm. Je až neuvěřitelné, s jakou jistotou jsou lidé schopni tvrdit, co Ježíš určitě řekl a co neřekl a říci nemohl. Nesmysl. Klidně přijměte i tato Ježíšova slova. A kdo chcete, vizte v nich Ježíše jako proroka a ta slova jako proroctví. I zázračné. Klidně. Kdo máte se zázraky problémy, vizte v nich moudrý pohled na tento svět. Moudrému pohledu na tento svět se v Bibli říká proroctví, ale to je fuk. Člověk nemusí být čaroděj. Stačí poslouchat, koukat okolo sebe, popřípadě číst. Kdykoli přišel někdo s něčím novým, pravdivým a hlavně dobrým, co ale šlo proti tehdejší moci, špatně dopadl. To už tak my lidi děláme, že vraždíme proroky a Boží syny. Ježíš tu vlastně říká, že je to normální. Bohužel normální. A učedníci to nedávají. Nechápu, nepřijímají. To přece není normální, aby ten jejich hodný, mocný, dokonce Boží Ježíš špatně dopadl. To určitě ne. To není normální. Jak strašlivě se mýlili.

To druhé. Učedníci se hned po té hádají, kdo z nich je úplně nejvíc nejdůležitější. Mistr světa amoleta. Kvůli komu z nich se země otáčí. Koho Pán Bůh a všichni lidé nejvíc pochválí a dostane nejvíc medailí a zasvěti mu nejvíc kostelů. Jo, děkuju milí apoštolové, že jste potom ve víře tak dospěli, že jste tohle na sebe práskli. Jací blbci jste byli. Jací troubové. Ježíš, Boží syn, mluví o svém utrpení, o tajemství kříže pro Božího syna. A vy se hádáte, kdo z vás je nebo měl by být prezident zeměkoule. Bratři a sestry. To, že máme v evangeliu tyhle dvě věci hned po sobě, to prosím není náhoda. To je ukázka toho, jak i úplný trouba může zmoudřet a tu svou tupost potom na sebe prásknout. Ano, byli jsme blbci. Prosím, lidé, kteří přijdete po nás, tady jsme Vám to napsali. Tak už takoví troubové nebud'te. A my jsme. A taky toužíme být v čele, na špici, rozhodovat. To je přece normální. Kdo je největší, ten rozhoduje. A z Božího pohledu? Ne, to není normální. Jenom proto, že si my lidé na něco zvykneme, ještě to není normální. Ještě je tu Bůh. A ten říká Ne. Kdo je z vás největší, ten nemá vést a rozhodovat. Ten má ostatním nejvíc pomáhat, sloužit, být poslední, otrok. Tohle je normální z Božího pohledu. Ten nejmenší z vás je nejdůležitější.

To třetí. **Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich a řekl jim: "Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal."** Hmmm. A

tohle s tím souvisí jak? Dítě tehdy... a: Tohle dítě jsem já. Ten poslední. Ten ani ne úplně člověk. Šváb, pijavice, odpad, lůza. Dobrý tak akorát na práci a na umytí špinavých nohou. Tohle jsem já a takového mě můžeš přijmout.

Ano, Bůh, král, soudce, kněz...sláva haleluja na výsostech. Ať máme koho uctívat a komu stavět pomníky a katedrály. Dobře. Ale ne bez toho děcka. Tohle je normální.

No, **Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.** To by mě zajímalo, jak se z tohodle chtějí křesťané vykecat, aby dál mohli bojovat proti těm padesáti syrským syrotkům. Křesťané. Ne Babiš a Okamůra. Ti Pánu Bohu nevěří a díky Bohu se ani jeho jménem nezaštiťují. Ti dělají jen to, co je podle nich normální. Byť je to odporné. Ale čert je vem a Pán Bůh jim buď milostiv. Ale tahle slova říká Ježíš nám, křesťanům. Těm, kteří se nemusí trápit tím, co je normální v očích světa. Těm, kteří přijali za normu pohled Stvořitele. Těm, kterých vždycky bude menšina. Těm říká: **Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.** Z toho se asi nevykrouíme. Jasně, nemusíme to poslouchat, nemusíme to číst, nemusíme to přijmout. Není to Boží rozkaz pod hrozbou Božího trestu. Je to nabídka. Chceš člověče přijmout Boha? Přijmi dítě. Cizí dítě. A nejlíp takové, které ostatní ani nepovažují za úplně za člověka. Osířelé dítě syrských uprchlíků je zrovna dobrý příklad. Ale stejně tak dobrým je dítě z českého děcáku nebo kojeňáku. Tady se ti nabízí Bůh. A co na to nejvyšší představitel křesťanské církve v Čechách? Nene, to není dobrý nápad, to je riziko, to je složité...blablaba. Vidíte, to je jako opsané z evangelia. Ten největší, ten, který má křesťany vést, je úplný trouba. Třeba také zmoudří a pak to na sebe práskne, jaký byl trouba.

Tak dobře. A co teď my s tím? Ty děcka v těch utečeneckých táborech jsou a život tam je strašný. Co my křesťané s tím? A ano, je to složité, je to těžké, je to riziko a může to špatně dopadnout (jako s tím Ježíšem ale to je normální), je to i politické rozhodnutí a znamená to přesvědčovat politiky (mimichodem senátorem za tento okres je Jaroslav Větrovský, mimojiné člen Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice vetroskyj@senat.cz). Ale Ježíš říká: **Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.** A tohle neokecáme.

Amen